

Sentim una gran predilecció per les terres que ens descriuen els grans literats. Al través dels seus llibres, ens imaginem bells paisatges, terres de benestar, on, pel sol fet de viure-hi, hom deu ésser feliç.

Els artistes els broden, aquets llocs, i per ells sentim com un desig que ens fa sentir un menyspreu per casa nostra.

Més, després que en podriem dir d'haver fet un acte de contrició, ens donem compte que a la terra no hi ha llocs preferits; que és la sensibilitat dels homes el que els fa veure més bonic el què els rodeja.

Les terres més ermes i els cims més espadats, tenen quelcom d'interessant que ens captiva i al mateix temps ens atrau; és el feréstec, l'esgarrifós, que ens commou, fent-nos sentir al mateix temps una emoció agradable, com els plans i els llocs de rica vegetació causen una sensació de plaer i benestar.

Costa molt de comprendre que tot el que ens rodeja, per senzill que sigui, no deixa d'ésser interessant. El geni no ho és pel fet d'haver nascut en un lloc o altre determinat; molt al contrari, el mateix pot néixer en un país fred que càlid, en terres escabroses i miserables, que en altres riques i gemades; el que hi ha és que el geni, pel sol fet d'ésser-ho, assaboreix a grans glopades el seu cel i la seva terra i els transforma i embelleix, fent que els assaboreixi la humanitat.

El nostre poble, la nostra llar, la nostra cambra, i fins els objectes més senzills, dels quals ens servim tots els dies, tenen una valor real de sensibilitat més gran del que solem

El plaer de la contemplació

donar-los-hi i passaria completament desapercebut si no fos l'art, que amb els colors i els sons i la paraula, serveix de intermediari per a donar-nos a conèixer el seu valor sensitiu.

El mateix paisatge comparteix amb nosaltres tristesses i alegries; també riu, també plora; és el propi reflexe nostre; i si no ens en donem compte, és degut a les nostres preocupacions, a les nostres angúnies, basades totes per uns principis egoistes que a mida que ens fem grans van creixent.

Existeix un plaer, desconegut de la majoria, que és el plaer de la contemplació. El mirar, el contemplar, el «badar», no deixa d'ésser un goig, sempre que hom s'allunyi de les preocupacions agres del viure.

Es una equivocació creure que d'aquest plaer només pot gaudir-ne la gent adinerada, pel fet de poder-se traslladar fàcilment d'un lloc a un altre; molt al contrari, aquesta gent no gaudeix, sinó que pateix una indigestió de visió.

De la mateixa manera que el sentiment maternal existeix en les llars més modestes, també existeix un sentiment per les coses nostres, que no les havem d'anar a buscar lluny perquè les tenim a tocar; a les parets de casa nostra mateix tenim bells paisatges, vertaderes estampes del camp, llocs de repòs i quietud on la vida camina en un ambient camperol. Cal saber-ho veure. Som en el segle de la velocitat, però en nostra cursa cal reposar de tant en tant i girar els ulls enrera. Així podrem gaudir del plaer de la contemplació.

JOAN CUCH

ELS «RETRATISTES»

Heu-vos ací un grup interessant: els «retratistes». L'estol d'aficionats a la fotografia que l'any passat celebraren la primera exposició i aquest any reïncideixen. Els «Quatre Joans» són l'ànima d'aquest agrupament. Els «Quatre Joans» són En Canal, En Mas, En Font i En Guàrdia. Tots els altres: Francesc Sala, Alfred Viure, Josep Canet, Adrià Segarra, Jacint Calvet, contribueixen a la bona obra de despertar el sentiment artístic en nostra ciutat per mitjà de la fotografia. Els clixés que publiquem en són bona mostra